

Nimic altceva decât Hristos - John Gifford Bellett

Isus în Epistola către Evrei

Epistola către Evrei ne cheamă să părăsim totul pentru Hristos. Oricare ar fi lucrurile, cu care ne-am lăudat până acum, este necesar să renunțăm la ele acum și să-L primim în locul lor pe Isus, Fiul lui Dumnezeu:

- Îngerii trebuie să facă loc Fiului.
- Moise, slujitorul casei, îi face loc lui Hristos, care este Arhitectul.
- Iosua, vechiul conducător de oaste, care l-a condus pe Israel în Canaan, este înlocuit de Hristos, Inițiatorul mântuirii, care acum îi conduce pe copiii spre glorie.
- Aaron, preotul carnal și muritor, este înlocuit de adevăratul Melhisedec, care trăiește și slujește în Locul Preasfânt ceresc pentru totdeauna.
- Vechiul legământ face loc celui nou, pe care îl administrează Isus, și, în același timp, vechile rânduieli carnale sau pământești fac loc slujbelor spirituale și eficiente ale Preotului ceresc.
- Și, în cele din urmă, sângele jertfelor face loc sângelui lui Hristos, care a fost adus prin Duhul veșnic.

Acestea sunt câteva dintre caracteristicile principale ale acestei epistole divine și glorioase, care anulează astfel toate în care omul și-a pus încrederea. În schimb, ea Îl prezintă pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Subiect al gloriei și unicul refugiu al sufletelor sărmene.

Însă aceasta era o învățătură greu de suportat, mai ales pentru un popor precum sunt iudeii, care își pusese încrederea în multe feluri în Lege, precum și în dreptatea prin Lege. Chiar și la noi astăzi, când, în mijlocul atâtor forme religioase, oameni cu autoritate prezintă alte fundamente ale credinței și încrederii decât Isus, și când oamenii le acceptă orbește, trebuie să examinăm cu atenție care sunt fundamentele acestei învățături.

În aceste zile, în care toată creația geme, sufletul însetează după această Evanghelie simplă, care ne vestește că Isus este deplin suficient; și intenția Duhului Sfânt în Epistola către Evrei este de a descoperi sufletului însetat motivul pentru care Îl poate primi pe Isus ca fiind tot ceea ce formează subiectul încrederii și al gloriei sale. Epistola explică ceea ce îi dă autoritatea de a-L onora pe Isus în acest fel - de a-L aprecia ca fiind incomparabil - și de a pronunța sentința că El este, *într-un cuvânt*, singurul sprijin pentru sârmanul păcătos.

Dar cum ne asigură Duhul Sfânt de acest adevăr în această epistolă? Cum ne arată Duhul Sfânt că este pentru mântuirea noastră să renunțăm la orice alt sprijin, pentru a nu mai avea ca sprijin pe nimeni altcineva decât pe Hristos singur? El ne arată în singurul mod posibil: și anume, arătând sufletului nostru prețuirea pe care Dumnezeu i-o acordă lui Hristos.

Ceea ce justifică valoarea, pe care ar trebui s-o acord lui Hristos, este faptul că Dumnezeu ne-a făcut deja cunoscută dinainte valoarea, pe care o are Hristos. Dacă sufletul meu își pune încrederea numai în El, mă pot sprijini pe El numai văzând baza încrederii lui Israel în momentul stropirii cu sânge în Egipt. Dumnezeu rânduse acel sânge: *aceasta* este asigurarea mea divină; și Epistola către Evrei mi-o garantează. Ea îmi vorbește despre valoarea mare, pe care Dumnezeu o vede în Hristos; ea îmi spune cât de clar, simplu și exclusiv a pus Dumnezeu pe Hristos tot ceea ce poate ușura sufletul.

Isus în Epistola către Evrei

Acesta este motivul pentru care această epistolă glorioasă se oprește cu atâta plăcere asupra lui Hristos în toate relațiile Sale actuale cu noi, în toate serviciile pe care le îndeplinește pentru noi. Aceasta o explică numeroasele citate (Evrei 1), care Îl înalță pe Isus cu mult deasupra îngerilor; aceasta o explică relatarea glorioasă pe care Evrei 2 o face despre demnitatea Fiului omului; aceasta o explică afirmațiile despre marea Sa superioritate față de Moise (Evrei 3); aceasta o explică mărturiile abundente și variate (Evrei 4) despre preoția Sa, care în mod cu totul diferit înlocuiește cea ce a onorat pe Aaron sau cea ce oferea Legea (Evrei 7). Acesta este motivul pentru care Hristos este prezentat ca fiind Cel uns și consacrat printr-un jurământ și așezat în cer, în centrul Locului Preasfânt, precum și la dreapta Maiestății (Evrei 7-8).

În toate acestea avem mâna lui Dumnezeu Însuși, care glorifică meritul lui Isus și Îl înalță în demnitatea Sa, care va fi recunoscută în cer și pe pământ. Sufletul este invitat în modul cel mai solemn să fie prezent la această mare lucrare, la această dovadă divină a meritului lui Isus. De asemenea, adunării lui Israel i s-a poruncit să aștepte la ușa cortului, pentru ca fiecare să privească și să știe cât de mulțumit era Dumnezeu de preot, pentru ca fiecare, oricât de mare ar fi fost adunarea, să aibă personal, individual, toată libertatea de a se preda în grija și mijlocirea lui Aaron (Leviticul 8-9). Era o chestiune care privea pe fiecare în parte; și aceeași libertate ar trebui să fie acordată fiecăruia dintre noi.

Sufletul este o chestiune, care ne privește pe noi înșine; pentru că este scris: „Un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său” (Psalmul 49.7), și noi înșine suntem cei care trebuie să cunoaștem și să posedăm remediul divin. Nici un frate credincios nu poate asculta și crede pentru noi; nici o biserică nu ne poate reprezenta; noi înșine trebuie să stăm la ușa Cortului întâlnirii; noi înșine trebuie să cunoaștem valoarea pe care Isus o are în ochii lui Dumnezeu, iar Epistola către Evrei este însărcinată cu dezvăluirea acestei taine în Sfânta Sfințelor. Ea nu se adresează unui anumit grup de privilegiați, ci nouă tuturor, pentru a putea aduna acolo roadele binecuvântate ale acestei provizii aflate în siguranță, păstrate în Hristos.

În această epistolă nu este vorba de o anumită biserică, nici de o clasă de privilegiați, așa cum se crede și se spune foarte des; ci vocea Duhului se adresează direct sufletului, pentru ca acesta să ajungă să-L cunoască pe Acela în care Dumnezeu a pus ajutorul necesar pentru el. În această epistolă, sufletul nostru respiră, ca să spunem așa, mireasma unui loc, pe care Domnul l-a binecuvântat, iar credința respiră mireasma lui Hristos; sufletul se bucură de Hristos așa cum Dumnezeu Însuși Se bucură de El, iar noi avem lumina divină în inima noastră, suntem convertiți din întuneric la lumina lui Dumnezeu. *Într-un cuvânt*, Dumnezeu devine al nostru.

Și mai este ceva în această epistolă: ea ne face să înțelegem în ce caractere a pus Dumnezeu această valoare exclusivă pe Hristos; și aceste caractere răspund pe deplin nevoilor noastre:

- jertfa sau darul de jertfă (Evrei 9.14)
- Preotul (Evrei 7)
- Profetul sau Învățătorul (Evrei 2.1-4)
- Conducătorul, care îi conduce pe ai Săi spre glorie (Evrei 2.10).

În toate aceste însușiri, precum și în fiecare dintre ele, vedem cum Hristos este prețuit cu exactitate de mâna lui Dumnezeu și Îl găsim perfect așa cum trebuie să fie pentru niște oameni atât de nenorociți cum suntem noi. Potrivit lui Dumnezeu, Isus este

- O Jertfă, perfect potrivită pentru a realiza curățirea;
- Un Preot, perfect calificat să mijlocească;

Isus în Epistola către Evrei

- Un Profet, perfect calificat să învețe; și
- Un Conducător, perfect potrivit pentru a ne duce în siguranță și fără cusur în glorie.

Este exact ceea ce avem nevoie.

Această epistolă trasează călătoria pe care am făcut-o: de la locul nostru de exil ca păcătoși până la locuința noastră în glorie, unde vom fi în părtășie cu Isus. Da, citim acolo în mod clar despre drepturile noastre și ne bazăm pe Isus ca jertfă a noastră, ca Preot al nostru, ca Învățător al nostru și Călăuza noastră, pentru că Dumnezeu I-a dat tot ceea ce poate fi de valoare în aceste atribute, cu care El este înzestrat pentru noi, iar Dumnezeu L-a prețuit foarte mult datorită lucrării Sale, Persoanei Sale și ascultării Sale, pentru că Hristos Și-a vărsat sângele și a împlinit pe deplin voia lui Dumnezeu pentru noi. În această epistolă, sufletul poate citi titlurile Sale, nu în funcție de estimarea pe care le-o face el, ci în funcție de estimarea pe care Dumnezeu o face despre Hristos.

Titlul original în limba engleză: „Nothing but Christ”
din *Musings of Scripture*, vol. 1
Sursa: <https://stempublishing.com>